

ВЪЛШЕБНОТО КОПИЕ

chitanka.info

Минавайки през града, един от следващите Пътя на истината решил да даде представление на площад, за да заработи препитание за следващите няколко години. Странникът прикрепил към тоягата си нож вместо накрайник, направил си копие и започнал да показва различни номера. Скоро около него се събрала голяма тълпа, а някой от местните юнаци се опитали да се мерят с него в бойното изкуство, но както и да го нападали, с оръжие или без, той ги побеждавал лесно, държейки копието само с три пръста; награждавал нападателите си с обидни удари и ги гъделичкал с острието.

Когато денят започнал да преваля и скитникът решил да завърши представлението си, от тълпата зрители излязъл един младеж и му казал:

— Наистина нямаш равен в изкуството на копието, а аз отдавна търся учител, който би се съгласил да ми го преподава.

Младежът бил от богато семейство. Това ставало ясно от гордото му държание и красивите му дрехи. Докато очаквал решението на събеседника си, той проявил явни признания на нетърпение и не успял да скрие искрата на високомерие, която проблясвала в присвитите му очи. Като видял, че скитникът се бави с отговора, юношата побързал да продължи речта си, обещавайки му добро заплащане за обучението, и му предложил да ношува в дома му заедно със слугите. Скитникът не искал да си навлича влиятелни врагове, но много искал да продължи пътя си. Затова казал на юношата:

— Аз съм прост човек, а не велик майстор, всичко, което видя ти, е само проявление на могъществото на вълшебната сила на това копие, — той показал тоягата с прикрепения на нея нож и продължил, — всичко, на което съм обучен — това е умението да му служа.

В очите на младежа пламнал алчен блъсък и издал желанието му да притежава вълшебното копие. С пренебрежителен тон, в който не останала и капка уважение към скитника, юношата казал:

— Баща ми ще купи копието от теб, а ти ще получиш за него всичко, което пожелаеш. Ако се възпротивиш, е ти го вземат насила.

Скитникът се усмихнал и отвърнал:

— Аз не съм собственик на копието, то е мой господар, не можеш да го купиш, нито да го вземеш насила. Можеш само да му служиш и да се научиш да изпълняваш заповедите му. Ако някой се

опита да го завладее по друг начин, ще си навлече нещастие, а вълшебната сила на копието ще отиде в някоя друга вещ.

— Сега разбирам, — възкликал младежът, — защо това копие изглежда така. Вълшебната сила не искала привлича към себе си вниманието на непосветените. Научи ме да му оказвам почит и да изпълнявам заповедите му.

— Ако искаш да се научиш да му служиш и да бъдеш под негово покровителство, — отвърнал странникът, — ще ти се наложи първо да платиш на място на чиновника на копието обучението и издръжката за една година напред, а после да тръгнеш на пътешествие към свещените планини след копието, защото сега то се е запътило нататък.

До вечерта всичко било уредено и скитникът, младежът и копието тръгнали на път.

Дните минавали, годишните времена се сменяли, а младежът от капризен, изнежен и своеvolен хлапак се превърнал в могъщ воин.

Веднъж, когато спътниците се изкачили на един висок превал, странникът хвърлил копието в една дълбока пропаст и едвам удържал младежа да не се хвърли след него.

— Ти достигна висините на изкуството, но не позна корените на живота, — обърнал се той към младия си другар, — нито една вещ на света не си струва да рискуваш за нея живота си. Що се отнася до вълшебната сила на копието, докато ги се учеше да го управляваш, отгатвайки всичките му желания, тя всичката премина в теб.

След тези думи младежът прозрял.

— О, Велики, — обърнал се той към мъдреца, — вземи ме със себе си да ти бъда ученик и вземи от мен заплащане за обучението.

— За истинското знание не се взима отплата, защото така и така отдаваш на него живота си, — отвърнал странникът.

— Защо тогава поискала ти плата, когато се запознахме? — попитал младежът.

Хората не ценят това, което получават даром и са направили от златото мярка за всички достойнства. Но истинските ценности винаги са с теб и около теб, това си ти самият, това, което дишаш, на което стоиш, което утолява жаждата и глада ти, това, което те стопля. Никакви други богатства не могат да се сравняват с това. Но ти никога нямаше да дойдеш с мен, ако в деня на първата ни среща ти бях казал

това. Хората по света ценят най-много властта — и ти беше такъв тогава. Но видях в теб жажда за истината и започнах да те уча да обичаш живота. В деня на срещата ни те взех за ученик, ти узна това едва днес, — странникът се усмихнал, погледнал ученика си и тръгнал по своя път.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.